

DE KRITISCHE TV- KIJKER ANNO NU

Site en teksten © De Satiricus.nl, 16 oktober 2007

We bezoeken vandaag in Parijs het kantoor waar Marceline Jouvot, voorzitter van de jury die zwamprestaties meet, werkt. Ze blijkt toevallig jarig te zijn, vijftig, en deelt koekjes uit. Ze zijn door haar man gebakken, zegt ze als we ze oppeuzelen.

Wat later zitten we op een bankje buiten in het parc Monceau, waar mevrouw Jouvot haar ongelooflijk professionele uitstraling toont in ons gesprek. Ze praat helder en duidelijk en geeft af en toe een kek knipoogje.

Wat is dat nou voor jury, die zwamplaatsen bepaalt? 'Wij zijn bezorgde burgers die zich druk maken om de teloorgang van taal. Wij houden, om het even zo oneerbiedig te zeggen, niet van lulkoek. Daarom is in 1976 de Antizwambond opgericht. We streven naar mooi en interessant taalgebruik. Ieder jaar maken we een lijst van zwammers die beslist niet mooi en interessant praten.

'Het interview met de Japanse minister van Handel voor de Japanse Staatscourant afgelopen mei was vreselijk. Ook tenenkrommend was het antwoord van de Zimbabwese minister van Economische Zaken op de vraag of de economie van Zimbabwe binnenkort zou herstellen. Maar de Nederlandse tv-verslaggevers die de Tour de France verslaan, Herbert Dijkstra en Maarten Ducrot, nee, die overtroffen alles.'

Ze had twee ritten met het Nederlandse commentaar en ondertiteling bekeken, samen met haar jury, temeer ze niet kon geloven dat het niveau zwammen zo hoog kon zijn. 'We kennen de reputatie van de Nederlandse wielerverslaggeving. Zo erg kon het toch niet zijn? Maar nee, werkelijk buitenmenselijk zijn hun zwamprestaties. Gezwam over het weer, geschiedenis van renners, leeftijden van renners, het eten en drinken van renners, resultaten van alle onbelangrijke wedstrijden van de afgelopen twintig jaar van renners, en verder alle oninteressante roddels die ze maar wisten. Het ging maar door.

'Het meest bijzondere was dat ze nooit vertelden wat er gaande was. Ze zeiden ook nooit waar het interessant was om op te letten als kijker. Wat boeiend kan zijn, heb ik me laten vertellen - ik kijk nooit sport - is als iemand de gele trui kan veroveren. Maar dan gaan ze weer praten over de voorliefde van de oom van de renner voor het fokken van lama's.

'Uniek is dat ze zeggen wat je zelf ook al kan zien. Als je iemand een flesje op zijn arm ziet legen, hoorde je ze zeggen: Hij wil zijn arm schoonmaken.'

Ze ziet een bekende in de verte, zwaait. De ander komt erbij staan. Ze bespreekt wat wissewasjes. Ze toont wederom haar uitzonderlijke professionaliteit door netjes te zeggen dat ze een interview heeft en ons graag de gelegenheid wil bieden dat af te ronden. Fluwelen glimlach. De ander vertrekt dolgelukkig. Haar sociale gedrag neigt naar perfectie. Je zou een arm geven om er maar een tiende van te hebben.

'Waar hadden we het ook weer over? O ja, die fietsverslaggevers. Ja, veel van wat ze zeiden was ronduit onbegrijpelijk. Zinnen als...'

Ze diept een briefje uit haar zak en leest voor: 'Hij was zichtbaar onzichtbaar.' 'Hij heeft geen bus gevonden.' 'Voigt moeten we dubbel tellen; die telt voor twee.'

Doorslaggevend voor het oordeel van de bond was dat tijdens een bergetappe 142 keer het woord 'bruggenhoofd' viel.

'Ik heb het opgezocht. Een bruggenhoofd is een militaire vesting die het deel van een brug dat het dichtst bij de vijand ligt probeert te verdedigen. Heeft met wielrennen echt niets van doen.'

Sinds de jury voor het eerst in 1976 zwamprestaties registreerde, heeft de Tour de France-redactie van Studio Sport zeventien keer de topdrie bereikt, meldt Jouvot. Dus zo erg verbaasde het haar niet. 'Het is jammer dat ze er nooit van hebben geleerd. Maar dit was zo'n verbetering, of dus eigenlijk verslechtering, en ja, dat verbaast je dan weer. Volgend jaar zitten we weer klaar met onze kladblokjes.'

Ze neemt schitterend afscheid, met perfecte zoentjes in de lucht en een glimlach van heb ik jou daar, en vertrekt naar haar kantoor. We staren haar na. Wat zijn sommige mensen toch perfect!

EINDE